

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

ברוכים חברינו החדשים

שני ותם כהן
מיכל ואיז טופר לולטי
דנה וארד בן דוד
אורן ויצל ראובני
צנת ותומר שפם
אייל אלתר וקייט אדיס
יצל פדהצור ויניר אלתר
סתיו (הראל) ורון בורגוס
צנבר (חלפי) ויונתן ח'נקיס

בהצלחה - בית אשדות!

עלון 1533 – 23/8/19

פתיח

חשבתם שמזכיר קיבוץ בשמונים אחוז משרה, קדנציה רביעית (או חמישית, מי זוכר...) הוא זמן מתאים לנוסטלגיה וכתובת זיכרונות? אז זהו שלא. ממש לא.

יונתן שינשכב על הגדרי למען תפקיד כפוי טובה, רק כדי למנוע כניסת מזכיר חיצוני שהיה משמיט מאשדות עוד עמדת ניהול מרכזית, עסוק במילוי התפקיד כפי שלא היה בארבעת הקדנציות הקודמות, וזה בעיקר מהטעם הפשוט שהמערכת הניהולית שלנו הצטמצמה והתייעלה כמעט עד קצה גבול היכולת. דוגמאות לא חסר. מזכירת צי הרכב מבקשת לצאת לחופשה בת שבוע = מי יחליף אותה? כמובן המזכיר, שמגלה על הדרך שורת פגמים, מייצל את השרות ללא הכר וחוסך מאות שקלים מדי חודש. מחלקת הדואר נסעה לדרום? מי יחלק דואר? תיפנו למזכיר.

איש האחזקה בחו"ל - יונתן הוא הכתובת להזמנת חשמלאי, עצים בשדרה מטיס ליפול? תפנו לדובי, שיפנה אתכם בכינון ישיר למשרדו של יונתן, שלא יודע להגיד לא. והנוניק? הוא הרי לא יזיז מטר טיפטוף עד שלא קיבל אישור בכתב ממזכיר הקיבוץ. יש עוד המון דוגמאות. תאמינו לי.

בעבר הלא רחוק, המונח הנפוץ לתאור סיאוב וחוסר יעילות במערכות היה "תסמונת המטפלת" (אם לא תסדרו לי עזרה בין שתיים לארבע אני הולכת הביתה"...). שמחד גרם לזעזוע קשה בהבנת המציאות ומאידיך הביא ל'הגדלת ראשי'.

מה שקורה היום הוא תנועת מטוטלת הפוכה: מרוב רצון להתייעל ולחסוך, אנחנו חוזרים בדלת האחורית אל תסמין המטפלת, כאשר מי שנושא בעיקר העול הוא מזכיר בשמונים אחוז מישרה קדנציה חמישית.

שבת שלום. תיהנו ממי הבריכה הצלולים של סוף אוגוסט.

שבת שלום!

אבנרון

לפעמים חלומות מתגשמים...

(אדמית פלג, יאיר בן דוד, דניאלה עידו, עמית ניב וראלי ר.) כשאנחנו מתייחסים מאוד ברצינות לאחריות שהוטלה עלינו. השתדלנו כמיטב יכולתנו ושיפוטנו להבין מה המניעים של כל משפחה, כשאנחנו בוחנים האם המשפחה מתאימה לאורח החיים שלנו, ושמים דגש על מחויבות חברתית, התמודדות עם קבלת החלטות האסיפה, עם אי הסכמות, איך המשפחות החדשות רואות את עתיד הקיבוץ, מה הציפיות שלהם מאתנו, הבהרנו גם למה אנחנו מצפים מהם. ההחלטה שלנו לגבי כל משפחה הייתה פה אחד. נעשתה כאן עבודה רבה ואחראית ע"מ להגיע למשפחות האיכותיות והמתאימות ביותר לחינוך.

אני רוצה להודות לכל העושים במלאכת הקליטה, למזכירנו **יונתן אלתר** ולחברי ועדת קלי"ק, שבראשה עומדת **אדמית פלג** שעשתה ימים כלילות בכדי להשיג את המטרה של הצמיחה הדמוגרפית באשדות יעקב איחוד, ריכזה והובילה את עבודת הוועדה ותרמה רבות להצלחת התהליך.

ראלי ראובני – יו"ר ועדת קלי"ק

בנינו היקרים! חברנו החדשים.

בחרתם להתקבל לחברות ולהיות חלק מהקהילה של קיבוץ אשדות יעקב איחוד. אתם 9 משפחות איכותיות שמתוך בחירה, החלטתם לעשות שינוי משמעותי בחייכם ולהצטרף אלינו. משפחות רציניות עם חוסן נפשי, שמוכנות להתמודד עם אי הוודאות שבחיים החדשים ובונות כאן את ביתם עם כל הנעלמים שבדרך. משפחות שחיי החברה חשובים לכם ומוכנים גם לתרום לשם כך.

הצטרפתם למשפחת אשדות איחוד המתבגרת. מילאתם שוב את השבילים בצחוק של ילדים. ההשתלבות בקהילה של קיבוצנו, היא חלק מהיעוד שלכם, באתם להצטרף לקיבוץ ולקהילה, במטרה לתרום, ובמטרה שקיבוץ אשדות יעקב איחוד ימשיך להיות מקום שכדאי ונעים לחיות בו. מקווה שתמלאו את קיבוצנו, בתרבות עשירה ומגוונת ובפרויקטים בכל תחומי החיים. רוצה לאחל לכם, **שבחיי הקהילה** תזכו להרבה הקשבה, סולידריות, ותתקבלו כחברים וחברות חדשים עם חיוכים, שמחה ואור.

שתהיו **מלאי אמון ועשייה ותגיעו הכי גבוה שאפשר**. שתהיה לכם ולנו שנה רבת הישגים והצלחות.

שנזכה כולנו לבריאות ולחיים יפים. שיהיו לכם **שפע של ילדים**, ולסבים - נכדות ונכדים חדשים.

שנזכור ליהנות מכל רגע מהיש - במיוחד בדברים היפים הקיימים בקיבוץ. נכון, החתימו אתכם על הרבה טפסים שבין היתר נועדו להבטיח שהווייתו הבסיסית של קיבוצנו לא תשתנה.

מחזור הקליטה הזה הוא, עוד ציון דרך חיובי בהיסטוריה של אשדות יעקב איחוד. חשוב לי לציין, את העבודה האינטנסיבית הרבה של ועדת קלי"ק – קליטה, ליווי, קבלה –

שמוליק נפרד מאשדות

סיום ופרידה

לחברי אשדות יעקב איחוד שלום, בימים אלו אני מסיים את עבודתי כיו"ר, לאחר 5 שנים מעניינות, מאתגרות ומלאות בעשייה. הגעתי לאשדות ללא היכרות מוקדמת ו"נקלטתי" לקיבוץ מעניי, מגוון עם אתגרים – רבים וגם בעל מערכת מסודרת של קבלת החלטות, נהלים ותקנונים (בניגוד ל"תדמית" שיש לחלק מקיבוצי עמק הירדן. מעבר לעיסוק בנושאים הכלכליים בלוג ובענפים השונים הכרתי אישית בתקופה זו חברים רבים ולמדתי שקיימת רוח של "גאוות יחידה" באשדות איחוד – ורצון אמיתי לשפר ולקיים את הישוב והקהילה בצורה טובה ונכונה המבוססת על ערכים של חברות, דאגה לזולת והרצון להשתייך לקהילה איכותית, במהלך השנים עשינו הרבה. החלפנו בעלי תפקידים – וכל אחד ואחת מביאים "רוח" חדשה ונקודות מבט אחרות ביצענו עבודה אסטרטגית של אשדות 2021 – הן בקהילה והן בעסקים "העברנו והפעלנו מודל "שיוך פירות נכסים – ביטלנו את השיוך ה"הוני" והחזרנו את – החלטת השיוך הישירה (751) בתקוה שבתקופה הקרובה נוכל לקדם את מימושה המעשי העברנו את מערכת החינוך לתאגיד נפרד - (מחוץ לקיבוץ) מחוץ לאגש"ח קידמנו ופיתחנו את מערך המנהלים - הצעירים - שבעתיד ייקחו על עצמם את ניהול המערכות – וה"סנונית הראשונה" הוא יניב שמחליף אותי! ישנם באופן טבעי נושאים שלא הצלחנו לממש, כמו ה"רגל השלישית" הכלכלית שחשבתי בתחילה שעלינו לחפש. בעבודה האסטרטגית למדנו והגענו למסקנה שאין לנו את המשאבים המתאימים ואנו לא מוכנים לסכן כספי ציבור - ולכן החלטנו לא לחפש דברים "חדשים" אלא לפתח ולהשקיע בעסקים קיימים שבהם אנו מבינים כמו: לוג, תיירות, אנרגיה סולארית, לולי הודים

נושא רגיש ומרכזי שלא הצלחנו לקדם - מספיק הוא בנית השכונה החדשה ולצערי "שרפנו" זמן על ניסיונות לשנות את התכנון הקיים. אני מקווה שכעת עם חזרה לתכנון המקורי הנושא יתקדם ובמהרה נראה פיתוח שטח והתחלות בניה. אני חש שיפור והתקדמות במערכת היחסים שבין הקיבוץ ובין "נוף אשדות, בשנים האחרונות, עם בעלי התפקידים החדשים – קיימת עבודה משותפת, מתואמת ו"הרמונית" – ולראיה פרויקט הבריכה היפהפייה שהסתיימה זה עתה!

אני מסיים את התקופה שלי באשדות ברגש של סיפוק ועם חיוך על הפנים. שמחתי מאד שיניב העמיד את עצמו לתפקיד - היו"ר ונבחר ברוב גדול. ליניב יש את היכולות, הניסיון וה"בשלות" הניהולית להוביל את הקיבוץ בשנים הקרובות, והיותו חבר קיבוץ יהווה הרבה (לפעמים יתרון) ולפעמים גם חיסרון. אני מאחל ליניב הצלחה רבה! לחברים ולקיבוץ אני מזכיר שתמיד צריך - "לראות את "חצי הכוס המלאה על אף הקשיים, הוויכוחים והנושאים – השוטפים אשדות יעקב איחוד הוא קיבוץ פורח, משגשג, בעל איכות חיים ואיכות קהילתית מעולה והחיים בקיבוץ הם באמת טובים ויפים!

שלום ולהתראות

שמוליק לשם
יולי 2019

ארכיון אשדות יעקב איחוד

זכרו של צבי בן-יעקב

שונות עליתנו

במתיחות רבה צפינו לגזר הדין, אשר צריך היה להכריע מי יעלה ומי לא יעלה, מי יזכה ומי לא יזכה במילוי משאת-נפש נשגבה זו, אשר לקראתה חתר כל אחד מאתנו. זה היה ב-20 בפברואר ש.ז. (1939). אחרי יום הפקודה הזו, היו לנו שלושה שבועות כדי להשלים את ציודנו, להיפרד מעל קרובים, חברים ומכרים. ביום 18 במרץ היה עלינו לצאת מפראג. דבר זה בוטל ע"י כיבוש צ'כיה בידי היטלר. חשבנו כבר, שעלייתנו לא תתקיים עוד. כל תקוותינו אפסו, זה ציער אותנו ביותר משום שהיינו כבר כל כך קרובים למטרה הנעלה.

מלבד אלה שגרו בפראג באו כולם למחנה שהתקיים באחד מפרברי העיר. פה חיכינו ליום עלייתנו. אמרו לנו שניסע ביום ראשון, אחרי זה דחו את זה ליום שני, מהיום השני לשלישי, וכך נמשכו הדברים במשך חודש ימים.

סוף-סוף יכלו 6 מאלה שנקבעו לאשדות להפליג ב-10 לאפריל וביניהם הייתי גם אני. בבית הנתיבות שמענו נאום נאה של מדריכנו והפרדות נרגשת מהורים וקרובים. הרגשה מיוחדת עברה עלי ברגע זה לו כולנו חיכינו בצפיה וחרדה. בטחון עצמי ותקווה מלאו את לבי ואותו הדבר ראיתי על פני כולם. לאחר חצות לילה עזבנו את נוף "מולדתנו" - צ'כוסלובקיה, זו שלעולם קרענו את קשרינו איתה ושנפלה בידי גרמניה המנואצת.

בשעות הבוקר, 12 באפריל הגענו לטריאסט ועוד לפני הצהרים עלינו על האוניה "פלסטינאי". בצאת האוניה למרחבי הים התפרצה שירת ה"תקווה" מגרונות הנמצאים על סיפון האוניה והעומדים על החוף. אף פעם לא שמעתי שתושר ה"תקווה" בהתרגשות כמו הפעם הזאת.

סוף בעמוד הבא

צבי בן-יעקב היה אחד משבעת צנחני היישוב שנרצחו בידי הנאצים בעת פעילותם על אדמת אירופה. צבי היה בן חברי חברת הנוער ג' שהגיעה לאשדות יעקב באפריל 1939, והוא אז בן 17. חברת נוער זו הוכשרה בקיבוצו במשך שנתיים וחצי והייתה בין הקבוצות המייסדות של קיבוץ החותרים.

בארכיון אשדות יעקב איחוד יש מספר עלונים שהוציאה חברת הנוער ג' ובתוכן כמה דברים שכתב צבי אודות התנסותו באשדות והאתגרים הניצבים בפי נוער חלוצי עולה. בויקיפדיה הוקדש לצבי מאמר בעל ערך רב. בשנת תשט"ו (1954) הונחה אבן פינה לזכרו בקיבוצו החותרים והוצאה חוברת "לזכר הצנחן צבי בן-יעקב" הנקראת "גלים".

הדברים הבאים, פרי עטו של צבי בן-יעקב, לקוחים מעלון חברת הנוער ג' שהופיע באשדות-יעקב בדצמבר 1939 לרגל היות חברת הנוער חצי שנה בארץ ובאשדות. יש לשים לב שצבי ועוד חמישה מחבריו ידעו עוד בפראג שייעודם להגיע לאשדות יעקב.

צבי הניח אחריו את אשתו מיכל, ובת שלעולם לא הכיר.

תודה לתמר מעין על הקלדת החומר להלן.
שבת שלום,

שאול ינאי

ארכיון - סוף

קבוצת נוער שבאה מגרמניה, 20 חברים, חיכתה לבואנו זה חודש ימים ושמחו לנו מאד. ארץ ישראל והקיבוץ לא הכזיבו את תקוותינו. מי יתן וגם אנו לא נכזיב את המולדת ונהיה ראויים לה.

צבי בן-יעקב

**משתתפים באבלו של אבי מקמל
והמשפחה במות האב
בית אשדות**

**משתתפים בצער אוריאל פרמן
ומשפחתו על מות אימו.
בית אשדות**

עם כל סיבוב בורג האוניה אנו מתקרבים לארצנו, ומה שאנו מתקרבים גוברת הרגשת החופש יותר.

בלילה הרביעי לנסיעתנו בים, ראינו מרחוק את הזרקור של חיפה. הרגשתי הייתה כאילו ראיתי את "פסל החופש".

הלילה המזרחי המהולל התגלה לפני כבר פה על סיפון האוניה. חושך גמור מסביבי ורק בקצה מדבר המים, מקום שמים בארץ נשקו, ראיתי את מגל הירח ועל ידו נצנץ כוכב. בלילה האחרון הזה לא יכולתי לעצום עין מרוב צפיה.

כשצעיף הלילה נמוג, ראינו במרחק לא רב משהו מזדקר. המלחים אמרו לנו שזאת היא תל-אביב. תיכף הקימונו את החבריה על רגליהם, הצטופפנו על חרטום האוניה ופרצנו בשירה וריקודים. לאחר עגינה של שעות מספר ליד יפו הגענו לעת צהרים לתל-אביב. סירות קטנות לאין מספר עם דגלי תכלת-לבן סובבו את האוניה ולקחו את הנוסעים והמטען לתל-אביב.

גאווה עטפה אותי בראותי את הספנים והסבלים היהודים ואת העיר העברית.

למחרת בערב הגענו לנמל חיפה וכאן דרכה רגלינו בפעם הראשונה על אדמת המולדת. הובילו אותנו לבית-העולים. למחרת באה הגי' סולד וברכה אותנו בצורה לבבית מאד. לפנינו עמדה האשה שלה אנו אסירי-תודה על עלייתנו.

בצהרים בא חבר שלקח אותנו לאשדות. עברנו על יד כפרים ערביים ומושבות עבריות, חצינו את נצרת ולאחר שעתיים נסיעה ראינו את ים כנרת המקסים במראהו ובצפון את החרמון המכוסה שלג עולמים. לאחר שעברנו לאוטו שני המשכנו את דרכנו לאורך הכנרת עד הגיענו לעמק הירדן ולאשדות יעקב.

כבר היה לנו מושג על צורת הקיבוץ והחיים בו. אולם, המציאות עוד עברה על המתואר. שביעות רצוננו הייתה ללא גבול.

חדש על המדף

הפתעות בעולם הספריות בעמה"

גברת בירד היקרה / איי. ג'יי. פירס
 "סיפור שובב וסוחף על מלחמה קודרת..
 מרגש ומצחיק בה במידה" (גרדיין)
 רומן כובש לב על תקופה שבה נשים נדרשו
 להתנהג יפה לגברים, למרוח שפתון ולהקפיד
 להיות יפות, לא לבכות ולא להקדיר פנים...
 סיפור משעשע ורגש שכולו מכתב אהבה
 לכוחה של חברות.

שלוש נשים חזקות / מרי נדיאי
 תמונה אמיתית עד כאב, של הגירה ושל נשים
 אפריקאיות-צרפתיות היום.
 "קולה של המחברת הוא שער לעולמן
 המיסתורי של מחשבותינו הכמוסות ביותר –
 מקום מושבם של המאגי והעל-טבעי בתוכנו"
 (לה מונד)

ספר התשוקות : סופרות לטינו-אמריקאיות
כותבות ארוטיקה / עורך אוריאל קון
 פרוזה נוטפת מזיעה, סקס ושיגעון, הזיקה אל
 הגוף, הצורך באהבה, מניות מנקוד מבטן של
 שמונה-עשרה סופרות לטינו-אמריקאיות
 עכשוויות.

ויהי מה - מאיר הר ציון / משה גבעתי
 ויהי מה היא הביוגרפיה של מאיר הר-ציון,
 הסייר והלוחם האגדי, שעוד בטרם התגייס
 לצה"ל כבש את פסגות הרי ארצנו, וגילה
 במסעותיו את הנסתרות שבפינותיה.
 הר-ציון היה הנועז שבלוחמי יחידה 101
 ומפקדה הראשון של סיירת הצנחנים. על אף
 פציעתו האנושה בקרב היה בין מקימיה של
 "היחידה" – סיירת מטכ"ל.

ויש עוד הרבה ספרים - מכל המינים והסוגים.
 מלא "רומן רומנטי" ורומנים לא רומנטיים,
 ומתח ושירה, והמון אהבה, וגם סקס,
 והסטוריה, ומדע וכמובן פילוסופיה
 ופסיכולוגיה... וחינוך וכלכלה...

היו בשלום, תהיינה באחוה –

ברוריה

הספריה האזורית נפרדה בשלום מהספריה
 האקדמית ועברה לבית גבריאל. (במקום
 הגלריות)
 על פי דעתי, מעשה ראוי! החניה נוחה,
 המקום מזמין.
 ממילא באים אל בית גבריאל בשביל סרטים,
 הצגות, הרצאות וזאת הזדמנות להיכנס
 לספריה היפה והנעימה והנוחה ולשאל
 ספרים.
 ולהפך - באו לספריה ובהזדמנות זאת תתפסו
 גם סרט או הצגה או הרצאה...
 ואני ממשיכה להביא ספרים לספרייתנו,
 להנאת כולם. יש כאלה שקצב הקריאה שלהם
 גדול מקצב בואם לבית גבריאל. ויש כאלה
 שגם לבית גבריאל אינם מגיעים.
 אני ויואב והספריה שלנו כאן, כמו תמיד.

הספריה האזורית 'בבית גבריאל' עובדת

בימים:

א' – ה' מ – 10:00 ועד – 19:00

ביום ו' מ – 9:00 ועד – 13:00

כדאי, כדאי, כדאי!!! ותגרמו לשירלי,
 מנהלת הספריה האזורית, אושר רב.

חדש על המדף בספריית אשדות

הנשים בטירה / ג'סיקה שאטוק
 "אם אתם אוהבים רומנים היסטוריים, זהו
 ספר עבורכם. רומן היסטורי סוחף על אומץ
 ועמידה איתנה מול אפלה גדולה, על אשמה
 וסליחה, ועל כוחן המופלא של נשים לברוא
 ולתקן.

מה שקרה בהר / לוקה ד'אנדראה
 לופת, לא מרפה, עמוס תפניות, מותחן שלא
 תשכחו.
 "חכם, מסוגנן ומפחיד מאין כמוהו" (סאנדי
 מירור)
 "משפטים דמויי ברק, פיתולים דמויי מפולת
 שלגים, מותחן מרהיב" (פלייבוי)

עניינים שמחוץ לשיגרה

שנים, אבל נשארה בעמק, בתל קציר, קרובה לאמא. נטע שעד לא מכבר עבד בלוג עקר לעמק יזרעאל עם רעייתו ושתי בנותיו החמודות. נטע מזכיר מאד את אבא במבנה גופו ובחנתך דיבורו. רעי החמוד שחזר בתשובה, מתגורר בירושלים שוכן באוהלה של תורה ומאושר בדרכו. רוחליה במשקפי שמש כהים דואגת שהכל יתקיים כמו שגידי רצה. דואגת למיקי האח הגדול שמתקשה לעמוד. על המצבה של גידי נחקק: "שרק נמצא כוחות להתגבר, שרק נמצא מילים בתוך האלם, המון מילים רוצות להאמר וכל מילה בתוך דמעה נמהלת. כל כך קשה לכתוב דמעות, קשה לשאת את הדממה..." היית לנו בעל, אב, אח חבר ומורה דרך. כואבים את לכתך" ... מילים שאומרות הכל.

מרחק פסיעות משם התקיימה אזכרה לעמוס גל במלאת שנתיים לתאונת הדרכים הקטלנית בה ניספה בעת טיול חלומי בנמיביה כשלצידו אשת נעוריו, אהבת חייו - אירית. עמוס הצנחן שכבש את ירושלים, בשלן בחסד, צלם עטור פרסים ומשורר לעת מצוא. מי היה מאמין שיעלם כך, ויותר משפחה דואבת, שמתקשה למצוא נחמה. יום קודם התאספה אשדות סביב קברו הטרי של יעקב, שכולנו קראנו לו צפרייר. יעקב עזב אותנו לפני שנה בעקבות מחלה חשוכת מרפא, והכאב לא מרפה לשניה. איש עקרונות היה, עיקש וחרוץ, בעל ואב מסור עד מאד. אבידה קשה. שלושה אנשים שנגדעו. שלוש מצבות וסיפור אנושי שכל כך נוגע ללב.

סוף בעמוד הבא

& **רינה פלג**, מאושיותיה הבולטות של אשדות, תחבה לידי פתק למחרת הצגת המועמדים לחברות ועליו כתבה:

יצאנו מהריבוע - שמחתי לראות אנשים צעירים - הערב היה מושקע ומרגש - ופתאום אני לא במושב זקנים. תתעוררו וקחו פיקוד !!
כולנו יחד עץ - וכל אחד עלה. נחזיק ידיים יחד. אני שמחה עם כל החבורה - ואני בעדכם !!

& **כביש ללא מטרה**, זו הכותרת של **אריק מעין** (ברוך שובך לצוות התגובות של העלון) המוחה כנגד ההפקרות בדרך המפרידה בין האיחוד למאוחד (שאגב, חלקים ממנה הוסדרו בימים האחרונים) ואלה מקצת טענותיו: אין בכביש שילוט למעבר חצייה, אין בכביש סימון קבקים להולכי רגל, אין לאורך הכביש תמרורי אזהרה למעבר חציה להולכי רגל, אין בכביש קטעים עם שוליים וזה גורם לנסיעה על הדשא. בקיצור - 'אין'. "בואו לא נחכה עד שתהיה תאונה, ואל תגידו שלא ידעתם ולא הוזהרתם" מסכם אריק בדרכו האופיינית.

& **גידי כהן. עמוס גל. יעקב צפרייר. שלושה בני משק שעזבו אותנו באמצע החיים. שלושה מצבות. שלושה אזכרות בסוף שבוע אחד. גידי כהן ז"ל. מצבה מוקפדת, מסוגגנת, רקומה בפרחים כמו שגידי אהב. דמעות ניקוו בעיניה של שיר, בת הזקונים שאך לפני חודשיים נישאה. שיר שהיתה בת 13 כשאבא נפטר בפתאומיות לא מוסברת ומתקשה לעכל את האובדן גם היום. תם עזבה את אשדות לפני**

עניינים שמחוץ לשגרה - המשך

חברים שאשדות תקועה בה מזה שנות דור. בערב בו הוצגו הנקלטים לציבור ליקטנו חווית מפיהם של נקלטים וותיקים הרבה יותר:

א.ר. שנקלט עם משפחתו לאשדות בשלהי שנות השמונים אחרי שחווה מספר אכזבות בקיבוצים קודמים (מאחר ומדובר בעורך העלון שמו שמור במערכת) נשלח לנגריה לקבל מסמרי פלדה כדי לתלות תמונות על קירות ביתו. שאל הנגר את הנקלט הנבוכך כמה מסמרים, ועוד זה מהסס, ניגש לאחד החדרים, שלף קופסה מאובקת ושילשל לידיו מספר מסמרים מצומצם, תוך שהוא מאחל לו התערות מהירה במקום החדש. כשהבחין הנקלט שהמסמרים חלודים, הסב את תשומת לב הנגר, שחיך לעברו ואמר: לא נורא, תכניס לנפט והחלודה תעלם...

חגי ברון הגיע לאשדות ב-66 בעקבות אהבתו לרוחליה. חודשים אחדים לאחר מכן ביקש לברר כמה כסף נצבר בתקציבו האישי. שלחו אותו להרצל שפירא, איש התקציבים. שאלתי הרצל כמה יש לי וזה ענה: 'לא אוכל להגיד לך עכשיו, תבוא בעוד שלושה חודשים'. בערב באתי לשתות קפה אצל הוריה של רוחליה. האב משה, קלט שמשהו מעיק עלי ושאל מדוע. סיפרתי לו שאני עובד כבר שלושה חודשים וזכותי לדעת כמה יש לי. 'איך אתה רוצה שהוא ידע', יצא משה להגנת התקציבאי, 'הרי רק בדצמבר הוא עושה ריכוז של כל ההוצאות מכל הענפים... דוגמה נוספת: ארנון עמלי ז"ל קיבל אותי לעבודה בחשמליה וכל בוקר ב-6 היינו מתחילים. יום אחד ניגש אליי ארנון ואומר לי: חגי, ממחר אתה מתחיל לעבוד בחמש וחצי. שאלתי 'למה' והוא ענה 'ככה'. בערב שוב הבחין משה שפניי נפולות והסברתי לו שארנון דופק אותי, וכי ממחר עלי להגיע לעבודה חצי שעה יותר מוקדם. משה צחק עד לב השמים והסביר לי שמחר מתחיל שעון קיץ, ולכן כולם מתחילים בחמש וחצי, לא רק אתה...

סוף בעמוד הבא

& מפעל ספנקריט לבניה מתועשת באשדות מאוחד הוקם בשנות השמונים, ואי שם בשנות האלפיים נסגר, כאשר הביקוש למוצריו פחת, כמוהו נסגרו מפעלי ספנקריט בפלמחים ובחולדה. עד היום מופיע המפעל בפרסומי 'דפי זהב', למרות שמה שנתר ממנו הם אלפי מטרים מעוקבים של שיירי פסולת בטון, המרוכזים במספר ערומים מצפון וממזרח לקיבוץ.

בשני מפעלי ספנקריט ז"ל הנוספים, בחולדה ובפלמחים, כך אמר לי מקור מוסמך, גרסו את שיירי הבטון, והפכום לאבנים בגודל בינוני, שחלקן נמכרו לטובת מצעים לדרכים וכבישים. בספנקריט אשדות אמנם פינו חלק מההפסולת, לטובת מתחם תעשייתי שאמור היה לקום וטרם קם (ספק אם יקום אי פעם), אבל הפסולת נותרה כשהיתה.

לעמית רז ששאל וחקר בנושא, נאמר שמאחר ומדובר בחומר אינרטי (כזה שאינו יוצר תרכובת עם גז אחר) אין בו סכנה לבריאות הציבור, אלא לכל היותר מפגע אסתטי סביבתי. וחוף מזה, שאלו אותו, מה זה ענייך ולמה זה מפריע לך? האמת העובדתית היא שרוב מכריע של הציבור בעמק הירדן, ובפרט באשדות יעקב, אדיש לחלוטין לערימות הפסולת הללו וחלקו כלל לא מודע לקיומן. כאשר נכנס עמית לעובי הקורה (המתועשת-ר"ל) נרמז לו שעלות פינוי החומר ו/ או גריסתו גבוהה ביותר ולא כדאית כלכלית, וחוף מזה, איש לא התלונן עד היום, אמרו לו, כך שכנראה מדובר ב'מפגע נסבל' שהציבור אדיש אליו ומשלים עימו, למרות שמנוגד לחוק.

עד כאן עובדות. לעמית תיק עב כרס בנושא, והוא לא מרפה ממנו למרות האדישות הכללית והתגובות הלעיתים מזלזלות שמקבל. עמית מקווה ומאמין שהמפגע יוסר בדרכי נועם ובהבנה של כל הצדדים במהרה בימינו. נחזיק לו אצבעות.

& הנקלטים שהתקבלו בימים אלה למשפחת אשדות, ובקרב יחלו לבנות את בית חלומותיהם על קרקע התחמיץ, ניפצו לרסיסים את תקרת הזכוכית של-200

עניינים שמחוץ לשגרה - המשך

יאורה & **יובל כפול**. בימים אלה מציינים **ליאורה ואורי ניב יובל** לנישואיהם שנערכו באוגוסט 69 בעיצומה של מלחמת ההתשה. לזוג נולדו שישה ילדים: דרור, שרון, מיכל, טל ז"ל, עמית ורוני, מהם זכו ליאורה ואורי ללא פחות מ-19 נכדים! שהבכורה בהם בת 16 וחצי. הזוג השני שנישא באותו מעמד היה **עמוס גל** (ז"ל) **ואירית**, להם שתי בנות: רות ומורן ושבעה נכדים. טכס הכלולות התקיים במגרש פתוח במקום בו נמצא היום מגרש הטניס. שתי בנות גרעין 'פסגות' שנישאו לשני בני משק, משמנא וזסלתא של אצולת המספוא של אשדות וקבעו כאן את מגורי הקבע.

אבנרון

אלתר אופיר הגיע לאשדות עשר שנים קודם בעקבות אהבתו לדינה. אז היו באשדות שתי מקלחות, צפונית ודרומית. אחרי שבוע אני הולך למקלחת, וכשחוזר מגלה ששכחתי שם את כלי הרחצה. למחרת אני ניגש לנייטר כדי לבקש סכין ומברשת גילוח חדשים וזה עונה לי: אתה תקבל, אבל רק בעוד שנה...

ועוד סיפור מפי **חגי**: רוחליה נישאה לי אחרי שנה בצבא בעוד בני כיתתה עוד היו חיילים. באחד מימי שישי הייתי שומר לילה וקיבלתי עוזי. בכל-בו של אותם ימים היו חלונות קטנים, ואני מבחין בדמויות שיוצאות מהחלונות. אני תופס את העוזי וצועק: 'עצור גנבים'. החבר'ה תפסו ריצה בין הרפתות ואני אחריהם עם העוזי שלוף עד שנעלמו. כעבור זמן נודע לי שחיילים הבאים לחופשת שבת בשעה שהמחסן נעול, נכנסים דרך החלונות ומשלימים ציוד, דבר שהיה מקובל וידוע לכולם... פרט לי.

ועוד סיפור שמירה לקינוח: באחד הימים אני שומע קולות הבוקעים בשעת ערב מאוחרת מחדר הקירור. מאחר ולא היה לי מפתח, החלטתי לשבת ולהמתין כדי לדעת במי מדובר. מקץ שעתיים של המתנה, יוצא גידי כהן ז"ל מהחלון הקטן ואומר לי: תלך, מה אתה עומד כאן, קר לנו בפנים. ואז הסתבר שחבורת נערים נכנסה לחדר הקירור כדי להוציא מספר אבטיחים, ונוכחתי בכניסה מנעה מהם לצאת. אמרתי לגידי שזה לא מקובל לסחוב אבטיחים זה ענה שזה בהחלט מקובל. מה שלא מקובל הוא שהשומר עומד בפתח...

רון בלב

בקרוב יחגוג **רון אלטר** 39, מה שיונתן גפן כינה באחד משיריו 'גיל מגעילי בן אמצעי מתוך חמישה להדסה ז"ל ויונתן אלטר יבל"א יצא לאויר העולם אחרי דן ושי ולפני גיל וגיא. את אשדות עזב רשמית לפני כשבועיים והוא מתגורר עתה בעין גב יחד עם חברו לחיים גבריאל בדירה פסטורלית צנועה המשקיפה לים. עבורנו היה הרבה יותר זול וגם יותר פרקטי, לקנות מבנה קיים (מבונה) אומר רון, מאשר לבנות בית חדש. מדוע לבנות? תוהה רון, האם חסר בטון בעולמנו? אני לא מרגיש צורך להכנס להרפתקה כזו הכרוכה בזמן, כסף, מאמץ ולחץ, ובעיקר שטוב לנו בחלקת האלוהים הקטנה על שפת הכנרת. מסתבר שבגלל שמדובר בקומה שניה (אפילו בעין גב), איש לא חפץ בדירה, עטנו על המציאה ואנחנו נהנים משקט, שלוה וחיי קהילה טובים. ואשדות לא היתה אופציה? 'אשדות נהייתה חצי גבעת אבני', משחרר רון, 'פה הרחבה שם הרחבה אנשים מכירים רק כאשר דברים נוגעים לכסף. אז נכון שאני שייך למשפחה אשדותית שורשית, אבל צריך קצת להתפזר...'

רון ובן זוגו גבריאל, 42, הכירו לפני כעשור. גבריאל יליד עין גב, בן להורים שעלו ממקסיקו, מורה לאנגלית שמתחיל בקרוב ללמד בבית ירח. רון, ילד טוב אשדות, מוכשר בתחום השירה ופעיל חברתי שבמקביל לפעילותו החינוכית לומד לתואר שני בחינוך ויהדות.

גרנו באוסטרליה מספר שנים, מתאר רון. בתקופה זו נכנסתי בהדרגה לתחום הספורט

שהיה מוזנח אצלי הרבה שנים והפכתי לאצן חובב. בינואר 2017 הגיעו השנים לארץ, לאשדות. רון החל לפני כשנתיים לנהל את 'מרכז עידן' הסמוך לאמפי-צמח. במרכז פועל צוות ניהולי מצומצם של חמישה אנשים טובים. המרכז עוסק בשלושה תחומים עיקריים מפרט רון: הכשרה וליווי של צוותי חינוך בישובים. בתוך 22 ישובי המועצה פועלות 16 מערכות חינוך בלתי פורמליות/משלים שייעודן הכשרות של מדריכים ומנהלים. הפן השני, הם תהליכים חינוכיים אזוריים, המיועדים בעיקר לשכבות הנעורים שבין כיתות ז'-י"ב: פרויקט בר מצוה אזורי לילדי ז', תוכנית 'מעברים' לכיתות ח', 'לקראת הדרכה ב-ט' יתרומה לקהילה ביוזם, י"א, מסע לפולין ו-י"ב, הכנה לשרות משמעותי ושנת שירות.

הפן השלישי הן פעולות אזוריות במתכונת של גופי נוער פעילים כמו 'יוצרוקי' (יוצרים רוק)- גוף חברתי שעוסק במוזיקה עבור תלמידי ט-י"ב שנפגשים אחת לשבוע עם מדריכים מקצועיים, ומפיקים ארועים משמעותיים כמו 'ערב קורנפיין' המסורתי, עגלדע בפורים, יריד חקלאות ועוד. בין הכשרונות האשדותיים ב'יוצרוקי': אורי ארנון, שחר פלקס ועידו ברנוף- צעירים מוכשרים, שעל חלקם עוד נשמע. 'תיאטרון האגם' הוא גוף וותיק שלא נס ליחו, בו לרון אלטר נגיעה אישית. לכל גוף נוער במרכז עידן, הוא מסביר, יש מבוגר אחראי שמרכז אותו, ואני עושה זאת כמפיק קבוצת התיאטרון לצד הבימאית המוכשרת יעל שדה. ההסתכלות שלי על הגופים הללו, היא חברתית ביסודה אומר רון; זה אומר שאצל החניכים אין תחרות על תפקידים וכל אחד עושה את חלקו בהנאה ומפרגן לאחרים. בנוסף פתחנו חוגי תיאטרון לגילאים צעירים יותר, העושים את צעדיהם הראשונים על הבמה.

המשך בעמוד הבא

רון בלב - המשך...

מה בנוגע לתקציבים?

רון: מרכז עידן היא מחלקה במועצה לטובת הנוער, והתקציבים שלנו (מדובר במיליוני שקלים), מקורם במועצה וחלקם הקטן בא מהציבור. בהגדרה, אני איש חינוך. אין לי ידע בגיוס כספים ולכן לא עוסק בזה. חלק מהציבור לא מבין, או מתקשה להבין, מדוע גובים ממנו כספים עבור פעילויות נוער, כי ככה הורגלנו בעבר. אלא שבמציאות של היום התקציבים לא מספיקים ולכן אחוז מסוים מהפעילות נגבה מהמשתתפים כפי שנהוג בכל מקום.

יש לצערי, מחדד רון, הורים שמסתכלים על הפעילות החינוכית דרך החור שבגרוש, ולעומתם יש את הרוב הדומם. אמנון אביגדור, מנהל החינוך הבלתי פורמלי באשדות, קיים לאחרונה מפגש, אליו הגיעו עשרות בודדות של הורים, אולי 30, שדיברו בטונים גבוהים כנגד הגביה בעוד 150 כלל לא טרחו להגיע, ואני מפרש זאת שתיקה כהסכמה. הדור של היום הוא תועלתני, מנתח רון, רוצה לדעת 'מה ייצא לי מזה'. מחוג קדרות אני מקבל כד ואילו ב'נוער העובד', מה בדיוק אני מקבל? שואל עצמו הורה ממוצע. מסתבר שחברותא וישיבה במעגל, נתפסים כבעלי ערך פחות, אצל חלק מההורים.

מה משקלן של תנועות הנוער בפעילות המרכז?

רון: אלה שתי מערכות שמשלימות אחת את השניה ולא באות אחת על חשבון השניה. מדריכה בוגרת, תהיה טובה ומנוסה ככל שתהיה, לא יכולה להוות תחליף לקשר של החניכים עם בן 16 או בת 17 שלא תמיד מגובשים בדעותיהם, וזה דווקא מה שיפה בעיניי. באשדות חיברו את פעילות תנועת הנוער עם החינוך החברתי, והתוצאה בהחלט מעודדת.

סוף בעמוד הבא

גוף משמעותי נוסף במרכז עידן היא 'מועצת הנוער' שמארגנת ארועים ופעילויות אזוריות במהלך השנה, עם דגש על חופשים, ומסייעת למערכות החינוך, תוך שימוש במתקני המועצה, וזאת כדי לעודד שילדים ייחשפו לקראת שנת הלימודים הבאה וירשמו לחוגים. יש את 'קפה נוער' שכולל טיולים והרצאות ונועד לעורר השראה, ומפעלי תק"צ (תנועה קיבוצית) ובראשם הרפסודיה. ולא הזכרנו את 'ספורט לחיים' - פרויקט שאנחנו עושים בשיתוף עם ישובים ערבים במהלך השנה, וקוצר הצלחה רבה. בקיצור: לא משעמם בעמק ואפילו מאתגר.

אני מספר לרון שבעוד חדשים ספורים עומד לפוג ההסכם עם הירדנים באי השלום ואולי זה הזמן למחאה מתקשרת. הוא מחייך ומסביר שחדשות לבקרים מגיעות אלינו בקשות ורעיונות לפעילות נוער, אם בנושא שיחרור שבויים ונעדרים, עפיפונים בצומת צמת, טרור חקלאי ואפילו תפילות לגשם. אני כמנהל, לא רואה עצמי כקבלן קולות ולכן מירב תשומת הלב שלי היא על תהליכים חינוכיים אקטיביים דוגמת 'קייטנת 'אילן' שמתקיימת באשדות כבר שני עשורים, ושמביאה למעורבות חברתית אקטיבית של חניכים רבים. צריך לזכור שהנוער של היום עסוק בהמון דברים בנוסף ללימודים, והציפיה מהם להתנדב אמנם מובנת מאליה, אלא שהאילוצים לא תמיד מאפשרים הכל. נחוץ תהליך שבו הנער או הנערה יבינו מה הם עושים ולא שיטת 'זבנג וגמרנו'.

רון בלב - המשך...

איש צנוע

על כישוריו האישיים, ממעט רון לדבר, אפילו מעט נבוך נוכח מה שמעטירים עליו. בערב לזכרו של מורן כהן ז"ל שהתקיים לא מכבר בחדר האוכל, שר רון (בליווי מוזיקלי של איתן בוברוב מכנרת) את השיר 'מכתבי' שכתב והלחין דני רובס. הביצוע היה מלא רגש. רון הפליא בשירתו וסחף את הקהל, עד שלא נותרה עין יבשה. ביצוע מושלם! חבל שבמעמדים כאלה לא נהוג למחוא כף (מדוע בעצם?). יש לא מעטים, אני אומר לרון, 'שסבורים שאתה כישרון מבוזבז בתחום השירה, שיכולת לעשות מזה קריירה'. רון מצטנע. 'תודה, אך אני עושה זאת כתחביב בלבד. שמח להופיע כשמזמינים אותי ורואה בזה תרומה לקהילה. יש לי דודה', הוא מזכיר (שרה'ליה שרון) 'שעשתה מזה קריירה. אני לא'. אפילו למועדוני זמר הוא ממעט

לבוא בטענה שזה 'לא מסתדר עם הזמן'...

חוץ מזה, אני רץ ארבע פעמים בשבוע בהדרכת מאמן אישי, בעיקר בשעות הבוקר. התחלתי עם חצאי מרתונים באוסטרליה ועד מהרה זה הפך לחלק ממני. עשיתי את מרתון ת"א המלא לפני כשנה (קצת מעל ארבע שעות!) ומתאמן כעת בשיא המרץ לקראת מרתון טבריה שיתקיים בינואר. ריצה היא תחביב, בדיוק כמו שירה, ואני מקדיש לה אלפי קילומטרים בשנה.

עד כמה אמא הדסה חסרה לך ?

אמא חסרה לי מאד. אני נזכר ברגעים האחרונים לפני שעצמה את עיניה לעד, אז אתה מנסה להרעיף עליה כמה שיותר אהבה, שזה יהיה הזכרון שלך. כי הרי אנחנו לא באמת יודעים מה יש אחרי ולפני המוות, וזה גם לא באמת משנה.

אבנרון

ליום האהבה

מזל טוב לתמר- ליום האהבה ט"ו באב

לקראת יום האהבה
קניתי לך מתנה קטנה,
שוקולד בלגי נהדר
ותחליב רחצה.

אני חושב שזה יעשה לך טוב
ויישפר לך את מצב הרוח,
בזמן הרחצה,
ואם תאכלי קצת מהשוקולדה,
אולי תחזור אלייך האהבה

בברכה וכל טוב

מבעלך אוהבך- אריק

(נשלח על ידי הבן המסור זוהר תחת הכותרת
"אבא רומנטי")

זוהר מוסיף שלפני קרוב לשנה, בעת שעשתה קניות בסופר 'אלונית' בצמח, נתקלה תמר במשטח חמוצים. כתוצאה מכך היא שברה את האגן והכתף, סבלה כאבים עזים ואושפזה בשיקום פוריה למשך חודש וחצי. מאז מתמודדת תמר בגבורה עם מצבה הבריאותי הלא פשוט בעזרתו ועידודו של הבעל המסור, בתקווה שתזכה, אולי, לפיצוי כספי כלשהו.

'מעדיף להיות הילר במקום קילר'

הציבוריים הבולטים שימש יו"ר ההסתדרות ולאחר מכן שימש שר בטחון בממשלת אולמרט. במהלך כהונה זו התחוללה מלחמת לבנון השנייה, תפקיד אותו נאלץ פרץ לעזוב, בעקבות מסקנות ועדת החקירה. עיקר תהילתו של פרץ, ועל כך אין מחלוקת גם בחוגי הימין, באה לו בזכות מערכת המיגון 'כיפת ברזל' אותה יזם ודחף.

בזמן שהייתי שר בטחון, סיפר פרץ, הבית שלי בשדרות, היה מטווח, ובכל העולם דיווחו על כך. ראש השב"כ יובל דיסקין פנה אליי וביקש למגן בדחיפות את הבית. אמרתי לדיסקין: תמגן את כל הבתים בשדרות, ובסוף תבוא אלי...

פרץ אומר שמאז ומעולם ראה בתנועה הקיבוצית את בני הברית הטבעיים על בסיס של צדק חברתי וכך גם היום. את מערכת הבחירות הנוכחית, הוא משווה לזו של 2006, אז היתה זו 'קדימה' בראשות אולמרט שגרפה קולות רבים בתנועה הקיבוצית וכעת עושה זאת כחול-לבן שבבחירות האחרונות נגסה במגזר הקיבוצי כ-שמונים אלף קולות, למרות השונות הרבה המאפיינת את מרכיביה. אנחנו (העבודה-גשר) אמר פרץ לשומעיו, מתחייבים לשמור על הערכים שלנו: דגל שלום ובטחון ולצד דגל חברה וכלכלה, ובני אדם לפני הכל. זו סיסמתנו. מטרתנו של אורלי ושלי, הדגיש, היא להפוך את השלום ממוצר אליטיסטי למצרך עממי ולמנוף כלכלי לעתיד טוב יותר שכולנו נהנה מפירותיו.

יעוד ב-83 כשכיהנתי כראש מועצת שדרות, הזכיר נשכחות, 'טענתי שלהקים מדינה פלשתינאית הוא אינטרס ישראלי מובהק, והוספתי שככל שנקדים, היא תהיה קטנה יותר ופחות קיצונית'. כדי לאזן את התמונה, הדגיש שמחנה השלום תומך במאבק בטרור ללא פשרות.

המשך בעמוד הבא

במסגרת 'שישי של ענין' התארח ב'בית איל' שבאשדות יעקב, יו"ר העבודה-גשר עמיר פרץ, שבא לשכנע (בעיקר את המשוכנעים...) בצדקת המהלכים האחרונים שנקט עם שותפתו הטרייה אורלי לוי אבקסיס. הקהל שבא ברובו מקיבוצי עמק הירדן והמושבות הסמוכות כאשר הגיל הממוצע של המשתתפים (כמאתיים במספר) נושק לשישים, בעוד את מספר הצעירים (שלושים ומטה) ניתן למנות על כף יד אחת ועדיין נשאר עודף. (למרות שנשאל על כך, לא התייחס עמיר לנקודה כאובה זו, וחבל)

את הדיון פתח מכר וותיק של עמיר, מוקי צור (עין גב), שנוצר שכאשר שימש מזכיר התק"מ לפני המון שנים, דיברו על מצבן של עיירות הפיתוח, וכמה מראשיהן העלו הצעה מרחיקת לכת, שכל ראשי עיירות הפיתוח יכבלו עצמם אל שער כנסת ישראל עד שישופר מצבם. ואז, מתאר מוקי, קם עמיר ממקום מושבו וקרא: 'חס וחלילה, אל נעשה כדבר הזה אסור לנו בשום אופן להיות מוגדרים מסכנים וכבולים, כדי שיתנו לנו מתוך רחמים', ואני, סיכם מוקי, חושב שבמשפט שאמר אז עמיר, אני הפכתי לבן בריתו.

עמיר פרץ הוא וותיק חברי הכנסת (32 שנים ברציפות) קודם לכן היה איש צבא (5 שנים במהלכן נפצע בפעילות מבצעית והוכר כנכה צה"ל), לאחר מכן עסק בגידול ורדים ליצוא וראה ברכה בעמלו ואחר כך וראש מועצת שדרות עד כניסתו לפוליטיקה. בין תפקידיו

'מעדיף להיות הילר במקום קילר'

להרכיב ממשלה, יתרחש מרד). אשר לכחול לבן – הוא צופה שלפיד לא ישאר במחנה לאורך זמן בעוד שגנץ יחזר אחד החרדים, כי זה הסיכוי היחיד שלו.

כאשר נשאל מדוע סרב להצעותיו של ברק וגם של ניצן הורוביץ לחבור למחנה אחד ולעמוד בראשו, חמתו של עמיר בערה בו להשחית: "ניתקתי מגע מברק כשנחשפה פרשת אפשטין. לתת הזדמנות שניה למי שתמך בפדופיל (שביתניים התאבד בכלא) היא התעלמות מצווים מוסריים ואני מצפה מאיש ציבור להסיר מעליו כתם במקום לומר 'לא ידעתי'. ניצן הורוביץ הציע לי להיות יו"ר המפלגה המשותפת והשבתי בשלילה כי ידעתי שבכך אני מאבד סיכוי להביא מנדטים ממקום אחר.

פרץ מודאג

על רבין ומורשתו סיפר: ב-92 התחלתי עם רבין מסע כיכרות. הארוע הכי דרמטי של הבחירות היה בדימונה שם החל המהפך. הליכודניקים הזרימו המונים לכיכר שהיתה מפוצצת. 'לא אתם עזבתם את הליכוד, הליכוד הוא שעזב אתכם' זעק רבין לתוך המולת המשרוקיות, והאווירה השתנתה באחת.

"אנחנו לא מתכוונים לנהל מו"מ עם נתניהו ולא נהיה חלק מממשלתו" שב ומדגיש פרץ, שזוכה לתשואות רמות מהקהל הביתי. "אני ותיק חברי הכנסת" הכריז, "הייתי כמעט בכל תפקיד ומה שמרץ אותי הוא הסיכוי לשרת את התהליך האינדאולוגי של מדינת

סוף בעמוד הבא

אשר לשותפתו: אורלי לוי אבקסיס אמר: "כולם בוחנים את אורלי כי היא באה מהימין, אבל אם משם לא יבואו, הרי שאין לנו סיכוי... הוא שב והדגיש את תרומתו הייחודית של אביה, השר לשעבר דוד לוי, למאמצי השלום והפיוס.

עם מוקי צור ולוולה

"אין ולא יהיו דילים עם ביבי"

על השמועות בדבר דיל שנרקם בינו לבין ביבי על כך שהאחרון יתמוך בו לנשיאות, אמר פרץ: "אכן שקלתי בזמנו להתמודד לנשיאות ומאחר שזו הצבעה חשאית הערכתי שסיכויי טובים, אבל... (הוסיף הסתייגות) ידעתי שאם ביבי יתמוך בי, אפסיד בבחירות..."

"לעצם העניין, מרגע שנבחרתי ליו"ר העבודה, תפקידי הוא להוביל אותה לבחירות ולהיות גורם מרכזי במפה הפוליטית, ואני מודיע קבל עם ועדה שאין בכוונתי להתמודד בעוד שנתיים על תפקיד הנשיא, וכי אני נשאר כאן כדי להמשיך את מלאכתי."

לאלה ממחנה המרכז-שמאל ששוקלים להצביע לליברמן בגלל עמדותיו המתונות כביכול מזהיר פרץ: "מדובר בזאב בכסות של כבש וב-17 לספטמבר תגלו מחדש את ליברמן מנוקדים, הגזען, שפועל נגד מוסדות האכיפה והשיפוט ותומך בסיפוח. אסור ליפול למלכודת הזו."

באשר לכתב החשדות: "אורלי ואני הודענו שלא ננהל עם ביבי מו"מ כל עוד רובץ עליו כתב חשדות. כשיהיה כתב אישום, נעמוד בראש המחנה שידרוש ממנו להתפטר מיד" אפרופו הבחירות הקרובות: פרץ צופה זעזועים בליכוד ('במידה וביבי לא יצליח

'מעדיף להיות הילר במקום קילר'

מת באטיות / נרודה - תרגום אריה קומי

מת באטיות
מי שלא זז ממקומו
מי שלא מתעניין.

מת באטיות
מי שפוגע בכבודו העצמי
מי שלא נותן שיעזרו לו.

מת באטיות
מי שהיה שבויה בהרגליו
וחוזר יום יום לאותן המסכמות,
שלא מחליף מותג
שלא מעז לשנות גוני לבושו
שלא משוחח עם מי שאינו מכיר.

מת באטיות מי שמונע מעצמו תשוקות
ומערבולות הרגשות שהם יוצרים, דוקא אלה
מחזירים ניצוצות לעיניים ומשיבים לחיים
לכבות שבורים.

מת באטיות
מי שלא משנה כוון קשה הוא מרגיש
אמלל במקום עבודתו, או עם אהובתו,
מי שלא מרגען הידוע והבלתי ידוע
כדי להתעלות בקלומותיו,
מי שלא מרשה לעצמו, ולו פעם אחת בחיים
להתרחק מעצות נבונות,

תחיה היום,
ספן היום
עשה זאת עכשו

אל תתן לעצמך למות באטיות.
אל תמנע מהאשר.

ישראל ובמקום להמשיך במדיניות היקילר
לבוא עם מדיניות של 'הילר' כלומר לרפא את
הפצעים ולאחות את הקרעים. כל חיי לחמתי
נגד נסיונות להדביק לי את 'השד העדתי',
אמר, ולא הסכמתי. להקיז דם ערב בחירות,
על אף שרבים סברו שזה שווה מנדטים.
מבחינתי לא יקום ולא יהיה"

"שלא יפחידו אותי עם נגמשים"
לאלה המטיפים בשער ואומרים 'אל תירה
בתוך הנגמשי משיב פרץ בנחרצות: "חבריה,
אני שכבתי שנתיים בבתי חולים אחרי
שנדרסתי על ידי שני נגמשים בעת פעילות
מבצעית, לא אתן לנגמש הפוליטי לפגוע בי
מחדש, ומי שחושב לדרוס ולהעלים אותנו-
יתבדה" הוא אומר ברמזו לראשי כחול-לבן.
"בהצבעה לעבודה-גשר", מתחייב פרץ, נקבל
גם החלפת שלטון וגם תוכן לממשלה הבאה".

ב- 17 לספטמבר, הוא יום הבחירות, נהיה
יותר מפוכחים. או שלא.

אבנרון

מלח הארץ

עולות הרבה מאוד כסף. אז הוא הטיל על אותן ארצות - מיסים. אחד מהם נקרא "מס על טבק, אלכוהול ומלח." סחורות מבוקשות.

מלח לפניך!

באיטליה, עד היום. השם הרשמי של הרשות למיסים " הרשות למס על טבק, אלכוהול ומלח". על אלכוהול וטבק עדיין יש מיסים. על מלח כבר לא. בכל זאת שם הרשות נשאר כשהיה.

כך גם טעמם התפל של הלחמים. התושבים פשוט התרגלו - בלי מלח. למרות שאין עליו מס.

למרות שמחסור במלח בגוף האדם עלול לגרום לחולשה ועוויתות.

במדינת ישראל,

נשאלת השאלה, בימינו אנו ובארץ שלנו. האם שוב התנשא מעלינו קיסר? או יהיו אלה אנשים שהם מלח הארץ?

אפי life

מלח בישול – מוצק גבישי המורכב מנתרן וכלור. מינרל הנפוץ על פני כדור הארץ. לאורך ההיסטוריה המלח היה גורם שיצר קהילות סביבו, או במסחר בו. עדות לערכו ומחירו של המלח. היה שק המלח שניתן לעיתים לחיילי רומא כמענק. שמו הלטיני של המלח = סאלריום. שממנו נגזר המונח משכורת-Salary במספר שפות.

בארצנו הקדומה, ערך המלח היה גבוה. מכאן נגזר הביטוי **מלח הארץ**. שניתן לתלמידיו של ישו, שפירושה. הטובים ביותר והראויים ביותר.

גם זלצבורג שבאוסטריה. נקראה כך על שום קרבתה לנהר זלצך שנמצא באזור עשיר במלח.

גם בצרפת, המלח היה אחד הגורמים לפרוץ המהפכה. מאחר שהוטל על המלח מס כבד ביותר. אם כי אותו מס הוחזר, לאחר המהפכה, ע"י נפוליאון. (עוד נחזור אליו).

השימושים בימינו: המלח משמש לתיבול מזון, שימור מזון, להוצאת הדם מהבשר. הבדואים מייחסים לו תכונות ריפוי. השימוש הנרחב ביותר במלח נעשה לא באוכל. אלא - בפזורה...

בדרכים למניעת קפיאת המים על פני הכבישים.

למה נזכרתי במלח בישול?

בשנה שעברה עשינו טיול משפחתי בצפון איטליה. במשך הטיול הנפלא אכלנו פיצות במולדת הפיצה. הטעם, איך לומר בעדינות. (באמריקה יותר טעימות) הלחמים שלהם נראים נהדר, אפויים במידה הנכונה, צבעם זהוב ענברי. פשוט תאוה לעיניים.

אבל... הלחם היה תפל, חסר טעם. בצק ומים. (פעם היינו מכינים מזה דבק). למה?

בגלל נפוליאון.

כאשר המצביא המהולל, נלחם עם ובכל ארצות אירופה. פשוט אהב מלחמות וגם ניצח בהם. פרט לאחרונה כמובן. מלחמות כידוע,

מי ומה באשדות

לאן נעלם האבוקדו? לאחרונה מורגש מחסור חמור באבוקדו הנחשב לפרי עממי, אהוב, טעים ובריא, כולל בכל-בו שלנו, שחדל להזמין סחורה זו, לאור המחירים המטורפים. יו"ר שולחן האבוקדו במועצת הצמחים ראובן דור (מושב רמות) מסביר ב'עלון' הנוטעי שהמחסור באבוקדו הוא תוצאה של קמפיין של יבואנים בעלי אינטרס כלכלי מובהק, המפיצים נתונים המטעים את הציבור וכל מטרתם להרחיב את ייבוא התוצרת החקלאית. דור מרגיע כי פרי זה ישוב למדפים בקרוב, מחיריו יתייצבו, ולא צפוי מחסור במהלך השנה.

ועץ הרימון נותן פריו

הגינה הקהילתית נעלמה ואיננה, אבל השלט עודו במקומו...

שדרת הברושים שבין דוכן הפלאפל לכביש 90 היא שדרה וותיקה שניטעה לפני המון שנים. מרווח הנטיעה המקורי בין עץ לעץ היה כמטר אחד, מה שמרמז על כך שנועדו לשבור רוחות דרום מערביות עבור חלקות פרדס או בנות.

בשנים האחרונות חלה נסיגה בולטת בחיוניותם של עצי ברוש אלה שהחלו מתנוונים בזה אחר זה, ובאשדות מנסים בימים אלה, בעזרת מומחים, למצוא פתרון שיציל את העצים, לפחות את חלקם, מפני כליה.

במאמר שפירסמה לאחרונה המחלקה למשאבי טבע, מטעם מינהל המחקר החקלאי בבית דגן, עולה שהתמותה של עצי הברוש שאירעה בישראל בשנים האחרונות נגרמת כנראה משילוב של יובש, מזיקים ומחלות, ולאור זאת הוחלט לבדוק את גדילתם של עצים אלה, ממקורות זרעים שונים בארץ ובחו"ל.

לשדרת הברושים שלנו ספק אם זה יעזור, אבל אם נצליח באמצענו הדלים להציל את חלקם - דינו.

מי ומה - סוף

'החופש הגדול של וותיקי אשדות' שבין הוגי הדעות שלו לא הזכרנו עד כה את שרה בארי (ההצלחה אמהות רבות לה...) ארח השבוע את דקלה עשת שסיפרה על הרצף האוטיסטי ונתנה בו סימנים שנתנו להבין כי בכל אחד מאיתנו מצוי אוטיסט כזה או אחר וכיתד לשלב את אותם בעלי לקות בתוך קהילה הרב- גונית שלנו... ארוחת הבוקר היתה כרגיל מפנקת למרות שציפיותי לממרח אנשובי, שוב נגוזו ריקם...

מה שבלט במפגשים אלה, הוא נוכחות רבה של נשים מכל הגילאים שבין שישים לתשעים לצד מיעוט גברי כמעט מבוטל. זוהר - קחי לתשומת לבך לאתגר את הגברים...

אמרים על אוגוסט הוא החודש החם בשנה.
 אז אומרים. מה שאופייני לחודש חם כמו אוגוסט, שאנשים שוכחים לעתים לכבות את המזגנים, ואז קמים מנוזלים ונופלים למשכב...נשמע הזוי נכון.. אבל חיידקי השפעת פעילים גם בשיא החום ומפילים חללים. אז ראו הוזהרנו. ולא רק החיידקים, גם חידקונית הדקל ממשיכה לעשות שמות בעצי התמר שעוד נותרו כפי שמדווח גל מלמוד שלא לדבר על ינמלת האש, שלמרות גודלה המיקרוסקופי, בכל קיץ מטרידה ומחיבת טיפול.

את היום והמק חופש נציט!

עלון מס' 1533

עריכה ומי ומה – אבנר רון
 שער ועימוד – אירית גל
 צילום עלון – אתי רון

העלון הבא יצא לאור ב- 13/9/19

צבא הקלנועיות הולך וגדל... האם הגיע הזמן למגרש חניה מסודר עבורן? מנהל הקהילה אמר שיבדוק.

אברמיק חזן לא מפסיק להפתיע ביצירותיו המקוריות ויוצאות הדופן. והפעם- דגם חולצה מחוייט בשלל צבעים תלוי על מתלה דקורטיבי כניסה ל'קודש הקודשים'. באיזו שעה של היום או הלילה נחה עליו המוזה המצווה עליו להוציא לפועל את רעיונותיו 'המשוגעים' קשה לדעת. מה שברור שקצב היצירה שלו ורב- (א)וניותה, רק הולכים ומשתבחים עם הזמן.